

BERNARD MINIER

NOČ

Od autora bestsellerov
Mráz, Kruh a Tma

Noc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Bernard Minier

Noc – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

BERNARD MINIER

NOC

Obsah

Úvod	9
KIRSTEN	18
1 Mariakirken.....	19
2 83 duší	29
3 Teleobjektív	49
MARTIN	54
4 Zasiahnutý.....	55
5 V zóne smrti.....	73
6 Prebudenie	85
7 Sefar	94
8 Nočná návšteva	104
KIRSTEN A MARTIN	108
9 Ešte bolo tma.....	109
10 Skupina	116
12 Večer 2	135
13 Sen	143
14 Saint-Martin.....	147
15 Škola	160
16 Návrat	167
17 Stopy	170
18 Rozrušenia.....	184
19 Bang.....	195
20 Gold Dot.....	201
21 Belveder.....	207
22 Počítačový portrét	213

MARTIN	216
23 Krvilačná matka Príroda.....	217
24 Strom	238
25 Stretnutie.....	249
 GUSTAV	 262
26 Kontakty	263
27 Zjavenie	270
28 Chata.....	285
29 Neľútostný	298
30 Vtáci.....	309
31 Ty, ktorý sem vchádzaš, zahod' všetku pýchu	314
32 Zajatkyňa so svetlými očami.....	327
33 Ťah v pokri	340
34 Živiny.....	345
35 Žlč	354
36 H	375
 MARTIN A JULIAN	 378
37 Dieťa vás urobí zraniteľným.....	379
38 Ako vlk obklopený baránkami.....	390
39 Margot	396
40 O dvoch menej.....	418
41 Dôvera	421
42 Alpy.....	432
43 Prípravy	452
44 Pasca	481
45 Mŕtvy alebo živý	488
46 Dead Man.....	493
 Epilóg	 504
Poďakovania	515

Laure Muñoz, tento román patrí aj jej.

Venujem aj Jo (1953 – 2016).

Kto cvála v polnočnom víchre zlom?

To otec so svojím synčekom.

Goethe, Kráľ tmy

Inokedy.

Ešte vládla noc.

Yves BONNEFOY

Úvod

POZRELA SA NA HODINKY. Čoskoro polnoc.

Nočný vlak. Nočné vlaky sú ako štrbiny v priestoročase, ako paralelné svety: život odrazu zavisne v tichu a nehybnosti. Telá oťažujú; driemoty, sny, chrápanie... A pravidelný klepot kolies na koľajniciach, ten rýchly cval unáša telá – tie existencie, tie minulosti aj budúcnosti – k niečomu ešte zahalenému v temnote.

Veď kto vie, čo sa môže stať medzi bodom A a bodom B?

Na trať môže spadnúť strom, môže zasiahnuť cestujúci so zlým úmyslom a rušňovodič môže zaspať... Myslela na to ani nie tak s obavami, skôr z nečinnosti. Bola sama vo vozni od Geila a ako skonštatovala, medzičasom nikto nenastúpil. Tento vlak zastavoval všade. Asker. Drammen. Hønefoss. Gol. Ål. Nástupišťia mali čoskoro zmiznúť pod snehom a sem-tam na niektorej stanici s tradičným jedným barakom či s dvoma niekto vystúpil, napríklad v Ustaosete. V diaľke videla smiešne malé svetlá v nekonečnej nórskej noci. A zopár jednotlivých domov, kde nechali po celú noc svietiť lampu nad vchodom.

Vo vozni nebol nikto, keďže bola streda. V zime od štvrtka do pondelka býval vlak preplnený, najmä mladými a ázijskými turistami, lebo smeroval do lyžiarskych stredísk. V lete patrila trať z Oslo do Bergenu v dĺžke štyristo osemdesiatštyri kilometrov

BERNARD MINIER

medzi najpozoruhodnejšie železnice na svete so svojimi sto osemdesiatimi dvoma tunelmi, s viaduktmi, jazerami a fjordmi. No uprostred severskej jesene, v takejto ľadovej noci a navyše v strede týždňa tam nebolo živej duše. Ticho, čo panovalo vo vozni medzi radmi sedadiel a po celej hlavnej uličke, bolo ťaživé. Akoby niekto potiahol záchrannú brzdu a vlak sa vyprázdnil.

Zívala. Hoci mala k dispozícii prikrývku a masku na tvár, nemohla zaspať. Nie naozaj. Len čo vyšla z domu, vždy bola v strehu. Na príčine bolo jej povolanie. A v tom prázdnom vlaku sa jej nedarilo uvoľniť.

Započúvala sa. Nezachytila nijaký zvuk. Nijaký pohyb, žiadne odsunutie dverí či prekladanie batožiny.

Pohľadom prebehla prázdne sedadlá, sivé priečky, hlavnú stredovú chodbu a tmavé okná. Vzdychna si a prinútila sa zatvoriť oči.

V ľadovej krajine sa z čierneho tunela vynára červený vlak. Bridlicovo modrá noc, temný čierny tunel, biely sneh s modrastým nádychom a trochu tmavší sivý ľad. A do toho odrazu vpád jasnej červene – ako pás krvi tečúcej až na nástupište.

Stanica Finse. Tisíc dvesto dvadsaťdva metrov nad morom. Najvyšší bod trate.

Staničné budovy sa strácali pod pancierom snehu a ľadu a strechy boli zakryté bielymi perinami. Na nástupišti podobajúcom sa na bežkársku trať osvetlenú žltými lampami čakal akýsi pár a jedna žena.

Kirsten odvrátila tvár od okna a vonku sa všetko ponorilo do tmy, keďže vozeň bol osvetlený. Počula, ako zafučali dvere

a vo svojom zornom poli zaregistrovala pohyb v hlavnej chodbe. Žena, asi štyridsiatnička, ako ona. Kirsten sa ponorila do čítania. Zaspať sa jej podarilo sotva pred hodinou, hoci z Oslo odišla pred vyše štyrmi hodinami. Radšej by bola šla v lietadle alebo v lôžkovom vozni, no šéfovia jej určili obyčajný lístok nočným vlakom. Sedadlo. Nutné šetrenie. Informácie, čo dostala telefonicky, sa teraz ukázali na displeji tabletu: v kostole v Bergene sa našlo telo. V Mariakirkene, v Kostole Panny Márie. Zmasakrovaná žena na oltári medzi kultovými predmetmi. Amen.

– Prepáč.

Pozrela sa hore. Pred ňou stála žena, ktorá práve nastúpila. S úsmevom a s batožinou v ruke.

– Nebude ti prekážať, ak si sadnem oproti tebe?¹ Nebudem ťa vyrušovať, ibaže... nočný vlak je prázdny. Neviem, ale budem sa cítiť bezpečnejšie.

Ba, prekážalo jej to. Neurčito sa na ňu usmiala.

– Nie, nie, neprekáža mi to. Ideš až do Bergenu?

– Uf... áno, áno, Bergen. Aj ty?

Znovu sa pozrela do poznámok. Ten chlapík z Bergenu nebol veľmi zhovorčivý. Kasper Strand. Rozmýšľala, či tak odmerane postupuje aj pri vyšetrovaní. Podľa neho sa práve zvečierovalo, keď popri Mariakirkene prechádzal akýsi bezdomovec a začul z kostola výkriky. Nešiel sa však pozrieť, ale vzal nohy na plecia a vletel rovno do náručia hliadke, ktorá tadiaľ prechádzala. Dvaja policajti chceli vedieť, odkiaľ a prečo tak uháňa. Tak im povedal o výkrikoch v kostole. Podľa Kaspera Stranda boli tí dvaja muži zjavne skeptickí (z intonácie a istých narážok vytušila, že

¹ Nóri si tykajú, aj keď sa nepoznajú.

bezdomovec bol polícii dobre známy), no v tú noc bolo chladno a vlhko a oni sa nepochybne nudili; a tak aj ľadový vnútrajšok kostola bol lepší ako vietor a dážď „od mora“. (Tak sa vyjadril Kasper Strand – *poetická duša v polícii*, ako si pomyslela.)

Chcela si v tablete spustiť krátky záznam z kostola, čo jej poslal Strand, ale váhala. Na príčine bola oproti sediaci žena. Kirsten si vzdychla. Dúfala, že si žena zdriemne, no tá vyzerala až prekvapujúco sviežo. Kirsten na ňu nahnevane zazrela. Žena si ju premeriavala. Trochu sa usmievala, ale Kirsten nevedela posúdiť, či priateľsky alebo posmešne. Oči mala prižmúrené. Potom jej pohľad padol na displej tabletu, zamračila sa a evidentne sa pokúšala rozlúštiť, čo je tam napísané.

– Ty si v polícii?

Kirsten sa premohla. Pozrela si malé logo predstavujúce leva a korunku v rohu displeja a slovo POLITIET. Uprela na ženu pohľad, ani nenávisť, ani priateľský, a perami naznačila odmeraný úsmev, aby ju neurazila. Na komisariáte v Oslo Kirsten Nigaardová nebola známa svojou srdečnosťou.

– Áno.

– V akom zadelení, ak to nie je indiskrétné?

A máme to, pomyslela si.

– Kripos.²

– Och, tak konečne vidím, nie, nie, nevidím... Je to zvláštne povelanie, však?

– Dá sa to tak povedať.

– A teda ideš do Bergenu pre... pre...

² Štátna služba kriminálneho vyšetrovania v Nórsku, poverená bojom proti organizovanému zločinu a iným „závažným“ zločinom.

NOC

Kirsten bola pevne rozhodnutá neľahčiť jej to.

– Pre... napokon, vidíš... napokon... pre nejaký *zločin*, je tak?

– Áno.

Povedala to príkro. Žena si možno uvedomila, že zašla príďaleko, lebo potriasla hlavou a stisla pery.

– Prepáč, naozaj ma do toho nič nie je.

Ukázala na svoju batožinu.

– Mám plnú termosku kávy. Dáš si?

Kirsten váhala.

– Dobre, – súhlasila napokon.

– Bude to dlhá noc, – povedala žena. – Volám sa Helga.

– Kirsten.

– Žiješ teda sama a teraz nikoho nemáš, je to tak?

Kirsten sa na ňu skúmavo zahľadela. Povedala toho až priveľa. Nechtiac si pripustila Helgu veľmi blízko. Táto Helga bola prefikanejšia ako nejaká novinárka. Zo skúsenosti vyšetrovateľky Kirsten vedela, že vypočuť si niekoho aj v tých najbanálnejších medziľudských vzťahoch má vždy niečo spoločné s hľadaním pravdy. V jednej chvíli si povedala, že táto Helga by sa výborne uplatnila pri vypočúvaní svedkov. Najprv sa tomu usmiala. V Kripose poznala aj menej nadaných vyšetrovateľov. No potom sa prestala usmievať. Helgina indiskrétnosť jej začala liezť na nervy.

– Helga, myslím, že si trochu pospím, – povedala. – Zajtra ma čaká dlhý deň. Vlastne už dnes, – opravila sa, keď sa pozrela na hodinky. – Do Bergenu zostáva menej ako dve hodiny, musím si po-spať.

BERNARD MINIER

Helga sa na ňu čudne pozrela a pokývala hlavou.

– Pravdaže. Ak to chceš.

Ten drsný tón jej bol nepríjemný. Pomyslela si, že si na tej žene zo začiatku čosi nevšimla, no teraz sa jej to zdalo evidentné: neznášala, keď jej niekto protirečil, keď si postavil hlavu. Nízka tolerancia vedúca k frustrácii, zjavný sklon k rozčuľovaniu, manichejský pohľad na svet: osobnosť s hereckými sklonmi. Spomenula si na kurzy v policajnej škole, ako sa správať k rôznym typom osobností.

Zatvorila oči a dúfala, že tým sa rozhovor definitívne skončí.

– Je mi to ľúto, – ozvala sa zrazu Helga.

Kirsten otvorila oči.

– Je mi ľúto, že som ťa vyrušila, – opakovala. – Idem si sadnúť niekde inde.

Helga sa nadýchla a blahosklonne sa usmiala, zorničky mala rozšírené.

– Ty teda nebudeš mať veľa priateľov.

– Prepáč?

– S tvojím nemožným charakterom. S aroganciou, akou od seba odháňaš ľudí. Nečudujem sa, že si sama.

Kirsten stuhla. Chystala sa odpovedať, no Helga naraz vstala a siahla za batožinou, čo mala nad hlavou.

– Ľutujem, že som ťa vyrušila, – zopakovala ešte raz úsečne a odchádzala.

– *Výborne*, povedala si Kirsten. *Nájdí si iný terč.*

Zaspala. Snívalo sa jej. Vo sne jej do ucha sipel odporný jedovatý hlas: „špina, ty jedna špina“. Strhla sa a zobudila. Po druhý

raz sa strhla, keď zbadala pri sebe Helgu. Sedela vedľa nej. Nakláňala sa nad ňu a pozorovala ju, ako keď výskumník pozoruje pod mikroskopom amébu.

– Čo tu robíš? – spýtala sa Kirsten sucho.

Naozaj to Helga povedala? Špina? Vyslovila to, alebo sa jej to len snívalo?

– Len som ti chcela povedať, aby si sa dala vypchať.

Kirsten cítila, ako sa jej zmocňuje hnev, čierny ako búrkový mrak.

– Čo si to povedala?

O 7:01 vlak vošiel na stanicu v Bergene. *Desaťminútové meškanie, čo pre NSB³ nič neznamená*, povedal si Kasper Strand, ako sa prechádzal po nástupišti. Ešte bola noc a v takom zamračenom počasí býva v Bergene tma až do deviatej ráno. Videl ju, ako kladie nohu na schodíky a zostupuje. Zdvihla hlavu a hneď si ho všimla medzi tými zopár ľuďmi, ktorí boli v tom čase na nástupišti.

„*Policajt*,“ vyčítal z jej pohľadu, čo naňho uprela. A vedel, čo vidí: trochu nemotorný chlap, plešatý, zle oholený, nemodernú koženú bundu mu na bruchu vydúvala pištoľ Hansa.

Vykročil k nej. Usiloval sa nehladiť jej na nohy. Trochu ho prekvapil jej vzhľad. Pod trochu krátkym zimným kabátom s kapucňou lemovanou kožušinou mala oblečený náležitý kostým so sukňou a s béžovým rolákom a k tomu čižmy na podpätkoch. Žeby to bola túto jeseň móda v polícii v Oslo? Takto mohla vychádzať z nejakej konferenčnej sály v Radisson Plaza pri hlavnej

³ Nórska železničná spoločnosť, pozn. prekl.

stanici alebo aj z budovy DnB NOR Bank. V každom prípade bola neodškriepiteľne pekná. Odhadoval jej od štyridsať do päťdesiat rokov.

– Kirsten Nigaardová?

– Áno.

Podala mu ruku v rukavici a váhal, či ju má stisnúť, taká bola mäkká, akoby vnútri neboli kosti, akoby bol v rukavici len vzduch.

– Kasper Strand z polície v Bergene. Vitaj.

– Ďakujem.

– Trochu dlhá cesta, nie?

– Veru, pridlhá.

– Podarilo sa ti pospať si?

– Ani nie.

– Pod' so mnou. (Červenou rukou smeroval k uchu tašky, no ona mu bradou naznačila, že si ju radšej ponesie sama.) V policajnom hoteli ťa čaká káva. Máš tam aj chlieb, údeniny, ovocný džús a brunost.⁴ Potom vyrazíme.

– Najprv by som si pozrela miesto zločinu. Ak sa nemýlim, je to tu celkom blízko.

Práve kráčali pod veľkým oknom. Obrátil sa k nej, zamračil sa a poškrabal sa v šesťdňovom strnisku na brade.

– Čože? Hneď ísť tam?

– Ak ti to neprekáža.

Kasper sa pokúsil zakryť podráždenie, ale nevedel sa pretvárať. Všimol si, že sa usmieva. Ten chladný úsmev nebol určený jemu, zrejme mal len potvrdiť názor, čo si o ňom vytvorila. *Doriti.*

⁴ Hnedý nórsky syr, pozn. prekl.

Lešenie a obrovská plachta zakrývali veľké svietiace hodiny na slávu *Bergens Tidende*. Najdôležitejší denník v západnom Nórsku určite prinesie správu o vražde v kostole na prvej strane. Zahli vpravo do haly, prešli popred obchod Deli de Luca a zamierili k veternej a vlhkej klenbe vedúcej k stanovištu taxíkov. Ako zvyčajne tam nebol jediný taxík, v šľahajúcom daždi čakalo niekoľko zákazníkov. Policajt zaparkoval svoj Saab 9-3 na druhej strane ulice na dlažbe. Z tých skromných budov a záhrad vyžarovalo čosi nepopierateľne provinčné. Aspoň v tom zmysle, aký mal tento výraz v Oslo.

Kasper bol hladný. Celú noc pracoval so zvyškom vyšetrovacej skupiny z Hordalandu.

Keď si sadla vedľa neho, tmavý kabát sa otvoril a sukňa sa jej vyhrnula. Vo svetle stropnej lampy sa ukázali jej pekné kolená. Plavé vlasy sa jej neposlušne vlnili na golieri kabáta, no inde boli hladké a vľavo na vrchhlave rozdelené pútcom.

Nebola prirodzená blondína: všimol si tmavšiu farbu pri koreňoch vlasov a na obočí, ktoré si upravovala. Oči mala až nápadne modré, nos rovný a trochu dlhý, pery tenké, ale pekne vykrojené. Na konci brady mala znamienko, trošku posunuté vľavo.

Celá jej tvár vyjadrovala rozhodnosť.

Pokojná, ovládajúca sa, neodbytná žena.

Spoznal ju len pred desiatimi minútami, no prekvapila ho myšlienka, že by ju nechcel mať za partnerku. Nebol si istý, či by dlho zniesol jej charakter, no ani či by sa dokázal stále vyhýbať pohľadu na jej nohy.

KIRSTEN

1

Mariakirken

CHRÁMOVÁ LOŽ bola slabo osvetlená. Kirsten prekvapilo, že nechali horieť sviečky blízko miesta zločinu, ktoré bolo ohraňované oranžovou a bielou páskou, zakazujúcou vstup do svätynne a na chórus.

Do nosa jej udrela vôňa teplého vosku. Z kabáta si vytiahla ploskú kovovú škatuľku; vnútri mala pripravené tri malé zrolované cigarety. Jednu si vložila medzi pery.

– Tu sa nesmie fajčiť, – povedal Kasper Strand.

Mlčky sa naňho usmiala a lacným zapaľovačom si pripálila malý valček. Potom prebehla pohľadom po kostole a pozrela sa na oltár. Mŕtvola tam už nebola. Ani biele obrusy, čo na ňom zrejme ležali – predstavila si veľké škvrny vpíjajúce sa do plátna a už zaschnuté.

Kirsten nebola od detstva na omši, no predsa si pamätala, že kňaz sa na začiatku pokloní a pobožká oltár a na konci omše, skôr ako odíde z kostola, urobí to isté.

Zatvorila oči, pretrela si viečka, prekliala ženu z vlaku, potiahla si z cigarety a otvorila oči. Krv nepostriekala vysoký kríž, no predsa zasiahla Pannu Máriu s dieťaťom a trochu nižšie aj

tabernákulum. Na pozlátku a na Máriinej tvári si všimla malé červenohnedé škvrny a tmavé pásiky. Striekajúci gejzír zasiahol do vzdialenosti troch metrov.

V tichu kostola si pomyslela na Vikingov spaľujúcich svojich mŕtvych na lodiach, na prefikaného boha Lokiho, na Ježiša vedľa Odina a Thora, na kresťanov násilím evanjelizujúcich pohanské severské národy, na odrezávanie rúk a nôh, na mrzačenie a zbavovanie podstaty, na vikinské kniežatá obrátené na kresťanstvo výlučne z politických dôvodov. Na koniec jednej civilizácie.

Vonku v daždi mesto ešte spalo. Rovnako aj prístav, kde pred drevenými domami vo štvrti Bryggen kotvila obrovská nákladná loď s množstvom antén a žeriavov natretá nasivo ako vojenská loď. Tento kostol pochádzal z oveľa dávnejších čias ako kostoly v Oslo. Tu nebolo národné divadlo, nebol tu ani kráľovský palác, park Vigeland a neudeľovala sa tu Nobelova cena za mier. Bol tu začiatok 12. storočia. A všadeprítomný drsný punc starých čias. S každým civilizačným znakom je spojený znak barbarstva, každé svetlo bojuje s tmou, za každými dverami otvorenými na osvetlenú chodbu sa skrývajú dvere do temnôt.

Mala dvanásť rokov, keď bola so sestrou na zimných prázdninách u starého otca v mestečku neďaleko Trondheimu, ktoré sa volalo Hell. Starého otca zbožňovala; vyzeral neuveriteľne, rozprával im všelijaké zábavné príbehy a rád si ich bral obe na kolená. V ten večer ich požiadal, aby zanesli jesť nemec-kému ovčiakovi Heimdallovi, ktorý býval v stodole. Keď vyšla z teplej farmy do ľadovej decembrovej noci, bola strašná zima, až krv tuhla v žilách. Ako kráčala k stodole, čižmy s kožušinou